

[Holger Larsen.]

Det er en af de Maader, som viser, at der er Opfindsomhed ude i Landet, men rigtignok en Opfindsomhed, som jeg synes er af det onde, fordi den giver en forskellig Behandling af de gamle. De gamle i en anden Kommune vil jo ikke blive behandlet saa godt, og det har dog altid været et Gode ved Aldersrenteloven, at den søgte at skabe en vis Lighed. I den Kommune, jeg talte om, har der meldt sig 11 gamle, som har erklæret, at de en Gang i Fremtiden, naar Ejendommen bliver færdig, vil optages dør, og som allerede nu nyder Frugterne deraf. Og denne Kommune har gjort mere endnu: man har arrangeret sig med Hjælpekassen og sagt, at man stiller Midler til Raadighed for denne. Nu staar der udtrykkelig i Aldersrenteloven, at der ikke kan ydes Hjælpekassehjælp, samtidig med at der udbetales Aldersrente, men naturligvis kan man give den af et Ægtepar, som ikke er berettiget til Aldersrente, Hjælpekassehjælp, og i den nævnte Kommune har man sat dette i System og sagt, at Hjælpekassen maa yde Hjælp til de Familier, hvor kun den ene faar Aldersrente, og Midlerne stilles til Raadighed, saaledes at man kan give en saadan Mand eller Hustru 25 Kr. pr. Maaned, altsaa 300 Kr. om Aaret. Det er altsaa det Beløb, man mener, det er nødvendigt at give, for at en saadan Familie kan have det nogenlunde. Kommunen oplyser, at efter at man har foretaget disse Foranstaltninger, har man ingen Besparelser gennem Aldersrenteloven.

Jeg kunde nævne en anden Kommune, som er gaaet en noget anden og efter min Formening vistnok ulovlig Vej, selv om jeg altid er villig til at fortolke til den gode Side, naar det drejer sig om de gamle. Man havde indkaldt Skemaer med Oplysninger om Indtægt og Formue, og da man havde faaet dem ind, sagde man: det vil jo gaa forfærdelig galt, for efter dette vil der jo kun kunne udbetales ganske smaa Understøttelser! Hvad gjorde man saa? Ja, jeg tør ikke paastaa, at man ligefrem sendte Bud efter de gamle, men man fik da fat paa dem, og saa ændrede man Skemaerne, saaledes at der kunde blive Grund til at udbetale betydeligt mere.

Jeg kan nævne en tredje Kommune, som allerede har bevilget Brændselshjælp, og det ikke under det lille Beløb af 5 pCt., som denne Kommune har til Raadighed, nej; udenfor dette Beløb. Det er sket paa den Maade, at man har bevilget Penge til en velgørende Forening, og det har man jo Lov til, ingen kan forhindre en Kommune

i at hjælpe en velgørende Institution — og denne velgørende Institution her har altsaa til Formaal at hjælpe de gamle med Brændsel. Jeg kender ikke meget til denne Institution, men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke er den paagældende Bys Kasse- og Regnskabsudvalg, som sidder i Bestyrelsen for den.

Se dette er alt sammen blot gode Anstrengelser for at komme til at hjælpe de gamle saa meget som muligt, fordi den Lov, som den højtærede Indenrigsminister gennemførte, i Virkeligheden er af en saadan Art, at den ikke kan føres ud i Livet uden at gøre megen Skade. Men dette kender den højtærede Indenrigsminister ikke noget til her paa sit høje Slot; det gør man derimod ude i Kommunalbestyrelserne.

Jeg kan ogsaa henvise til den højtærede Indenrigsministers Svar under Finanslovdebatten paa en Forespørgsel om, hvorvidt man efter Fattiglovens § 63, 2det Stykke, kan hjælpe de gamle, som faar Aldersrente, og som opfylder de Betingelser, der stilles i denne Paragraf. Den højtærede Indenrigsminister, som skulde komme en Partifælle, der paa et Møde vist havde været lidt for langt ude, til Hjælp, gik ind paa denne Partifælles Fortolkning og sagde, at det kunde man udmærket godt gøre. Jeg skal minde om, at under den forrige Aldersrentelov blev der til Ministeriet stillet en Forespørgsel angaaende det samme Spørgsmaal, og den blev besvaret ved Skrivelse af 3. November 1925; Svaret var naturligvis benægtende, det kunde ikke lade sig gøre; og det hed vistnok i Begrundelsen, at det var, fordi de paagældende i Forvejen vilde kunne faa Hjælp efter Aldersrenteloven. Dette finder jeg var en ganske rigtig Afgørelse, men efter at Aldersrenteloven er blevet lavet om, og efter at man har taget al Sygehjælp ude i Landkommunerne bort, saaledes at der kun bliver de 12½ pCt. til Imødegaaelse af alle Vanskelighederne, mener jeg, at der er indtraadt andre Forhold.

Tilsyneladende har den højtærede Indenrigsminister altsaa Ret, Kommunerne kan komme de syge gamle enkeltvis til Hjælp efter Fattiglovens § 63, 2det Stykke, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse ganske kort maa citere til Forstaaelse. Den lyder saaledes:

„Fattighjælps Virkning skal ligeledes bortfalde med Hensyn til Hjælp, der paa Grund af Sygdom udredes af det offentlige til Kur og Pleje af en her i Landet forsørgelsesberettiget trængende,